

Szerkesztői iroda:
Streintz és Eschenlohr
könyvnyomdája.
Csak bérmentes levelek
fogadtnak el.
Kéziratok vissza nem
küldetnek.

Előfizetési díj
vidékre postán vagy hely-
ben hához hordva:
Egész évre 8.—
Félévre 4.—
Negyedévre 2.—

BAJAI FIGYELŐ

politikai hetilap.

Kiadó-hivatal:
Streintz és Eschenlohr
könyvnyomdája
B ó d o g - t é r .

HIRDETÉSI DÍJAK:

Egy 3 hasábos petit sor egy-
szeri megjelenésért 10 kr., 3-
szori 8 kr., 10-szerért 6 kr. fi-
zetendő. — Minden hirdetés
után 30 kr. bélyegdíj jár.
A nyilttér 1 petit sora 12 kr.
A hirdetési díj előre fizetendő.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Az év végén.

Minden jóra való kereskedő az év végén mérleget készít, mely feltünteti a lefolyt idő nyereségeit és veszteségeit s ezek révén kimutatja a vagyoni állapotot. Nem okos dolog-e így járniuk el az év eseményeivel is, megmérvén őket politikai és társadalmi érdekeink serpenyőjén, s ily módon megállapítanunk, haladtunk-e, visszacsúszunk-e. Az ilyen visszapillantás soh' sem árt, sőt a mult mindig tanulságokat szolgáltat a jövőre. A külföldieket egyáltalán mellőzve, azokat az eseményeket, melyek akár kevésbé jelentősek, akár pedig többkevesebb változattal évenként ismétlődnek, szemlélésként bátran kihagyhatjuk. Azokra leszünk hát csak tekintettel, melyek a lefolyt évnek sajátos jellegét adták s melyeknek hatásai a jövőben is érezhetők lesznek.

A mi országgyűlésünk nem csinál ugyan politikai eseményeket, de regisztrálja azokat. Olyan mint az ígató hivatal, a hol számot és pecsétet kap, a mit mások benyújtanak. Országgyűlésünk működése tehát egy nagy index, a mely tájékoztat, eligazít. Mindjárt az elején találjuk a középiskolai törvényjavaslatot. Pedagógiai előnyei lehetnek, bár hozzáértők (német-magyarul: szakférfiak) ezt is kétségbe vonják. Politikai hátrányai azonban kétségtelenek. Az állam hatalmi körét terjeszti ki az egyházi autonómia rovására, még pedig a nélkül, hogy azt legalább a magyar nemzetiség erősítésére használná föl. Ez a politikai hátrány igen igen fölméri ama problematikus pedagógiai előnyöket, nemcsak azért mert az autonómia megszorítá-

sa a szabadság megszorítását jelenti, hanem főleg azért, mert a térfoglaló állam ma is csak látszólag magyar, valójában osztrák, s nincs semmi biztosítékunk, hogy jövőben még ez a látszata is fenmaradjon. Ezt a törvényt tehát, úgy a hogy megalkottattott, bátran oda irhatjuk a veszteségek számlájára.

Különböztetnénk annyi bizonyos, hogy a lefolyt évben a törvényhozói működésnek ez az egyetlen szerkesztés. A többi nem egyéb, mint foltoztatás, a zavarok pillanatnyi áthidalása. Keletkezett egy pár törvény a honvédség fejlesztéséről. Az egyik bizonyos számú tartalékos önkéntest áthelyez a közös hadseregből a honvédséghez, a beavatottak szóbeszédje szerint azért, mert az illetők részvétlen a boszniai kalandban, egy részüknek főhadnagygyá, más részüknek hadnagygyá kellene előlépniök, de sem a reichskriegminister, sem a tisztikar nem jó szívet latta volna a közös hadsereg magyar elemének ily erős megszorítását. A másik törvény a Ludoviczeumon katonai nevelőintézetet szervezett. Voltak függetlenségiek is, a kik lelkesültek érte; pedig ennek is megvan a maga lölába. Az ez intézetből kikérülő tisztek a közös hadsereg kötelékébe fogtak tartozni, ép úgy mint most az u. n. honvéd táborok. Némi idő múltán tehát a honvédségnél csupán oda beosztott osztrák tisztek lesznek, s a honvédségnek a közös hadsereggel szemben való mai árnyék önállása is megszűnik.

Nem igen vétünk az igazság ellen, azt állítva, hogy a törvényhozás többi eredménye mindössze egy csomó pénzügyi törvény. Egy-két fol-

toztatás a pénzügyi kezelésen, egy csomó felhatalmazás adósság-csinálásra, meg végül néhány kísérlet, lehet-e még az adózókból valamit kipréselni. No de ezek évenként visszatérő jelenségek, nincs mért most foglalkozni velök bővebben.

Kiemelkedő esemény azonban a horvát lázadás. Nyilvánvaló bizonyossága annak, hogy a magyar állam prestigeje nemhogy gyarapodnék, de fogy. Komoly jelenség volt az nagyon, melylyel még sok számolni valónk lesz. Annyi már ma kétségtelen, hogy van horvát kérdés s az a most fenálló kiegyezéssel nincs megoldva. Szorosabbra kell-e a kapesot fűzni, megtagítani-e még inkább vagy végkép elszakasztani: oly kérdések, melyek fejtegetése messze kivinné thémánk keretéből. Tény, hogy a mai kormányának a kérdés semmilyen megoldásához nincs bátorsága. Kitél fél? Mitől fél? Ez éppen a bökkenő. A ki a multakat ösmeri, gyanakodik, hogy a félelem oka nem a horvátok. Ezt a czimertépő, képromboló hadat Bécsből protegálják most is, mint 1848 ban. Ha nem is bizonyos ez, de nagyon elterjedt gyanú. Szorongó szívet nézhetünk hát a jövő elébe, mert bizony-bizony még Horvátországban robbanhat föl az az akna, mely Szent-István birodalmát szétveti.

S ne feledkezzünk meg utóljára arról, sem, a miről legelőször kellett volna megemlékeznünk: az antiszemizmusról. Nem most keletkezett nálunk sem, de a lefolyt év volt per excellence az, a melyben valósággal láz alakot öltött. Egyfelől a t.-eszlári pör az ő kaftanos alakjaival, gyanús bizonyodalmaival, maig megoldatlan rejtélyeivel; más-

TÁRCZA

ÚJÉVRE.

Napra nap, évre év
Jaj de hirtelen jó,
Lejárt az idő garatján
Megtint egy esztendő.
A mit őrt az a malom,
Nem volt tiszta élet,
Kevés lángja, sok korpája:
Keserű kenyérnek,
Fiatlaj új esztendő,
Jó tanácsom! vedd be,
Hozz vidámabb napokat
A magyar nemzetre.
Alföld síkja teremjen
Piros búzát bőven,
Tűz is legyen, méz is legyen
Tokaj szőlőjében.
Friss kalácsesal legyen tele
Mindig a szakajtó,
Házunkat kerülje el
Fináncz, végrehajtó.
Fillokszéna, új adó
Közünk ne pusztítson,
Föld rengése, vizek árja
Meg ne szomorítson.
Nagyuraink szívét
Töltsd meg békeséggel,
Kis uraink zsebeit
Öreg bankó pénzzel;
Ne is legyen senkinek
Semmiben hiánya:
Nagyipájú magyaroknak
Jó vágott dohányba,
Szót a szóhoz toldani
Nem nagy mesterség ez;
A kívánság a miénk,
De az Isten végez.
Ő látja csak, ő bírja csak,
A mik eljövendők,
Adjon Isten a magyaroknak
Baldog új esztendőt!

Inczédi László.

A pribolyi országút.

MIKSZÁTH KÁLMÁN „Nemzetes uraimék” című regényéből.

Istenem, de nagy urak voltunk mi valaha. Czime-rünk előtt meghajoltak az idegen népek, pedig mindent, de mindent elszedtünk a többi apró országok elől.

A legszebb, legjobb, legszelidebb asszony a miénk lett: ott volt a képe zaszolónkon, pénzünkön s alá volt írva a neve, rangja: „Szűz Mária, Magyarország Patrónája.”

Patrónus kellett mindenkinek, hozzá tartozott ez akkor a magyar ember kommoditására. Patrónusa volt a megyének, valami nagy ur a szeptemvirális táblán, a nemesi familiáknak patrónusok volt a megyénél, egyszóval patrónusa volt minden egyes embernek (már a kinek milyen jutott). Patrónus nélkül senki sem mehetett semmire.

Hiszen ott van rá a legkiáltóbb példa Bodonyban, mikor egy jobbágyról, Csiki Istvánról egyszerre kiderült, hogy ő voltaképpen nemes ember, ijedten futott a megyére könyörögni: ne publikálják a nemes levelét, nem akar ő ur lenni, hogy aztán ne legyen, a ki pártját fogja. Könnyebb neki így, ha minden ügyét-baját a patrónusa igazítja el.

Ilyen patrónusa volt a falunak Barosné. Bizony megérdemli az a derék asszony, hogy holta napjáig kezét csokoljon neki minden pribolyi ember. Mert az nem tesz semmit, hogy csak asszony. Sőt ez a szerencse. Hiszen minden az asszonyoktól függ, minden, a mi történik, az ő se-lyem hajszálaikkal van összekötve, politikások észjárását ők finomítják görbére, katonák kardját az ő pillantásuk élesíti, ők csinálják a történelmet, a bekét és háborúságot. Ne lett volna csak Barosné olyan a milyen, még ma se volna meg Pribolyinak a pompás országútja!

No egy országút nagy dolog is! gondolja magában fitymálva az, a ki nem járatos a dologban. Még tán azt is elhinné, hogy az csak úgy magától támad, sok-sok esztendőn át pallósímára kitaposás a rajta járó szerek, hogy sokkal többet ér egy országutnál egy pompásan kiszabott ruhaderék, s nagyobb virtus is megcsinálni.

Hanem a pribolyiak másképp vélekedtek, ha ma már végig tekintenek kevélyen az izmos kavicsos töltésen, mely úgy fut végig szép vonalban a mocsáros határon, karfakkal beszegve, hidakkal kimódolva, mint egy kidudorodó paszománt. Nem tréfa dolog, hogy azt így megcsináltatta nekik a tekintetes vármegye.

Mert úgy kell ám venni, hogy a pribolyi határt minden esztendőben elöntötte őszkor a víz s ezzel történetünk idejében el volt zárva a világtól az egész falu a jövőnyárig. Ember oda nem juthatott be, sem onnan ki csak a madár repülhetett át Bodonytól Pribolyig a fertelmes sárte-geret, ha ugyan érdemesnek tartotta volna arra szálló-gálni.

Az ő zi eszések előtt a pribolyi emberek sorba jár-ták rokonaikat a vidéken s érzékenyen elbucszának azoktól, mert nem tudhatni, látják-e még egymást valaha? Ki az ördög éljen meg tavaszig bizonyosra? Pedig bizony nem érdemes meghalni, mert ide ugyan nem jön az em-bernek a temetésére senki, hogy elsirassa, még halálhíre sem szivárog szét, legfőlegb majd késő tavasszal hámoz-zák ki a sorsát az érdeklődők, ha az ut járható lesz. (Ott van élő példa rá a szegény megboldogult Rékyné). A pri-bolyi ember beszere-te magának az egész tére való szük-ségleteit, dohányban, sóban s egy játék kártyában (egyeb-czikre még akkor nem volt szüksége a nemes embernek), megcsinálta a testamentumát s engedte magát bezáratni egy felesztendőre a mostoha elementumok által.

Folyamodtak, egyre folyamodtak a vármegyéhez, csináltassa meg nekik az utat, de hiába, nem volt szegé-nyeknek semmi patrónusuk ott a hatalmasok közt. Viczispán, főszögabíró mind rossz szemmel nétek a pribolyi kurta nemeseket, mert mindig sok galyibát csináltak nekik a restorációkon, pedig istenem, de szépen fundálta ki a kántor (kivált mikor még a híres Hanulay élt) az in-stációkat, gyönyörűség elolvasni, de csak az volt örökké az indorsata, hogy a vármegye ez idő szerint nem tehet Priboly helységért semmit, hiszen ugy is elég jó termé-sük volt, üljenek vesztég a falujokban a télen át. Minek más: kálnának ide s tova?

Egyszer azonban fogta magát az anyatermészet s elverte tavasszal a vetésiket jéggel (hát az ugyan mért haragudott a pribolyiakra?) úgy, hogy igazán fuvarozás-ra volt utat a föld népe.

Oda járultak ismét a viczispán színe elé könyörög-ni, hogy ha még most sem csinált nekik utat, bizony-b bizony nem fognak tudni megélni a télen.

A tekintetes úr éppen baragos volt, s rájuk rivalt nagy kegytelentül:

— Hát ki akarja, hogy megéjletek? Kinek kelletek ti a világon? Veszszetek ott valamennyien!

No erre aztán nem volt más mód, mint egyenesen Budára menni deputációba a fenséges nádorispánhoz. Az még a vármegyének is parancsol, — ha igaz!

felül a fölzendült nép, mely előzőli az utczákat; megrohanja a házakat és pusztit, rombol, éget. Ki nem látja itt egy szocialis nyavalya rettentő tüneteit? A zsidó, a ki pálinkát mér vagy uzorát úz és meggazdagszik; a földmivelő és iparos, a ki keservesen dolgozik és tönkrejut: keserü ellentétek, de nem az ok és okozat viszonyában állnak egymáshoz, hanem egyenrangú symptomák. A betegség oka a félszeg liberalizmus, mely a mobil tökét korlátlan úrrá teszi, a hatalomvágy, mely hadseregeket tart és nyomort okoz. Csoda-e, ha a vagyon állapotok felforgatására ennyire alkalmas időszakban megindul egy szocialis áramlat, mely egyelőre ugyan csak némelyeket fenyeget, de ki tudja, hol, mikor állapotok meg.

Bizony, bizony, a mit a lefolyt év örökségül ránk hagy, vajmi kevés benne az örvendetes. Csökkenés a nemzeti erőben, pusztulás a vagyonban, megzavarodás a fogalmakban: imé ezeket visszük át az újév számlájára. Reméljük, bizunk benne, hogy idővel még kitörülhetjük a nemzet számveteli könyvéből, s adjá isten, hogy az újév minél többel járjon az áthozott terhek csökkentéséhez.

Ráday Gedeon gróf honvédelmi miniszter halála a legújabb esemény. A boldogult éppen nem tartozott a nagyszabású államférfiak közé, s halála nem is azért nevezetes, mert ő meghalt, hanem mert állását, most más-sal kell betölteni. Az ügyek vezetését egyelőre Orczy báró, ő felsége személye körüli miniszter, vette át, de nem kívánatos s alig is hihető, hogy a két tárca hosszabb ideig egy kézben maradjon. A politikai körök tehat — mint nekünk Budapestről írják, — már most élénken foglalkoztatja az utód kérdése. Emlékeztünk, mennyi bajjal járt már Szende helyére utódot találni; a választék most még kisebb, miután az akkor annyi sikertelen tapogatózás után fölfedezett Ráday is meghalt. Az első egyén, a ki — mint akkor, — most is kombinációba jöhet, *Fehérvári* államtitkár. Az a baj azonban, hogy ez az úr túlságosan osztrák szellemű, úgy hogy még a mi megcsontosodott lelkiismeretű mamelukjaink se szívesesen látnak a miniszteri székekben. De ki hát? Figyelembe jöhetne *Idánka Imre*, a ki azok közé a kevesek közé tartozik, a kik katonai kérdésekben az országgyűlésen fel szoktak szólalni; ám de ő aligha hajlandó a vasuti igazgatóság kényelmeit a miniszterség zaklatásaival fölcserélni. A legtöbbben úgy kombinálnak, hogy *Tisza Baros Gáborral*, a mostani közlekedésügyi államtitkárrel segíti ki magát. Nem sokat ért ugyan a ressort ügyeihez, de hiszen a közlekedési ügyekhez ért; van azonban parlamenti multja s eléggé imponáló egyéniség. Mindezek meglehetősen tájékozott emberek kombinációi ugyan, de azért csak kombinációk, s az alkalmas parlamenti emberek hiánya és a bécsi akarat még igen nagy meglepetést csinálhat a legbeavatottabbaknak is.

Hanem biz az nem volt igaz. Nem parancsolt annak enki. A palatinus himezett hámozott, mondott is valamit meg nem is, biztatta őket, hogy így, hogy úgy, majd utána néz, — de soha se történt semmi.

Végre a Mácsik vette kezébe a dolgot, mihelyt hazakerült Pestről — mivelhogy ebben az időben adta elő magát az az eset, a Harkány Borbáia asszonyom kertjében oly nagyra nőtt meg egy rozsmaring virág, beillett volna, még fűzának is.

Mikor a híres Mácsik meglátta a csodavirágot, megcsóválta fejét s így szólt:

— Vigyük el emberek ezt a bolondos növényt a palatinusnak. Úgy is olyan veszett nagy ablakok vannak a háznál. Mind megállnak arra a budai legények, ha kiteszi a palatinus-kisasszonyka.

Helyes lesz. Hiába no, mégis csak okos ez a Mácsik. De most már ebbe a deputációba nem lehetett bevásárlani se a körteképi Iaczkó Pált, se a zsiros hajú Ujlaki Gábort, de még kevésbbé a poczakos Piry Barnabást, hanem lányok és menyecskék vigyék a pribolyi rozsmaring virágot a budai rezidenciába.

Nosza meg is választották meg az nap magát a szép Harkány Borbálát (hiszen csak az kelleme meg, hogy ő kimaradjon), bejutott a szöke Kartal Piroska is, Nagy Judit azonképen, neki van a leguribb tartása, leghamisabb mosolya ellenben Cselényi Klárának (s ki tudja mire jó az?) — hanem mégis csufság ám a falura, hogy Szudy Erzsit meg Bodony köz-égetől kérték kölcsön, mintha bizony nem lenne elég szép vászoncseléd odahaza is. Jaj csak megtudná az a palatinus ezt a gyalázatos csalást! De ha esze van, rájön, mert az ábrázata is egészen más, mint a pribolyi fehérnépé!

Az óriási rozsmaringot szépen kiásták a földből, betették egy diófából készült politiros vederbe (a kékkői asztalos csinálta nekik remekbe), az asszony népnek pedig a helység kasszájából szabattak piros pruszlikokat (beh csak szépen is varrta meg a bodonyi kecske), a nagy czifraságnak virágos kék szoknya volt a folytatása, piros szattján csizma a beveződése.

Mikor megvolt minden, föltették a vedret négy lovas szekerre s úgy indultak el a pribolyi híres menyecskék, leányok. Volt is bámulójuk, a merre mentek utközben. No ha még most se lesz meg az az országút: akkor aztán igazán nincsen a világon éke-szólás.

Jó volt az kieszelve. A nádor nyájasan fogadta az asszony-deputációt. Mosolygott, mikor előadták az ut ügyet, megismogatta Szudy Erzsit fejét s megígérte, hogy e nyáron egy körutat tesz s akkor utba ejti a vidéküket... legyenek mindenben jó reménynek.

Elég is ez a pribolyiaknak egyszerre! Micsoda?

A duna-drávai vasút.

Megemlékeztünk a minap Trefort miniszter leveléről, melyet a rétszilas-szegszárdi vasutat építő bécsi bank igazgatójához intézett, fehéva azt Szegszárd és Báltaszék közti vasuti összeköttetés létesítésére. Mindjárt akkor megje-gyeztük, hogy ez a felhívás bajosan lesz egy elszigetelt tény, hanem kapcsolatban áll a kormány más terveivel. S ime pár nap mulva a budapesti lapokban a következő hír jelent meg:

A kormány indítványa következtében ma délben tárgyalások folytak a duna-drávai vasut igazgatóságának kebelében e vasut államosítása iránt. Tolnay Lajos vezér-igazgató betérjesszette a közlekedési miniszterium indít-ványát e vasut megvétele végett. E javaslat ugyanazokat a módokat tartalmazza, mint a melyek az erdélyi vasut elé terjesztett szerződési pontozatokban voltak foglalva és a kamatok további élvezetét, valamint a részvények-nek névértéken való 66 évi törlesztését ajánlja. Az igaz-gatóság az eladásra ép oly módokat mellett hajlandó, mint az erdélyi vasut. Tolnay vezérigazgató ez értelemben felhatalmaztatott s ha a miniszterium erre rááll, az igazgatóság kiküldeti a szerződés aláírására.

Az azóta ez ügyben megjelent közlemények arra engednek következtetni, hogy az államosítás ma már be-vezézt tény. Nevezetesen egy decz. 28-án világot látott félhivatalos kommunikó azt jelenti, hogy az erdélyi vasut és a duna-drávai vasut igazgatóival a kormány által e vasutak teljes államosítása ügyében megkezdett tárgya-lásokkal egyelőre be van fejezve a miniszteriumnak a va-sut-államosítások tárgyában évekké elelőtt megindított nagymérvű akciója. Majdnem ily bizonyossággal követ-keztethetni azt is, hogy a *Báltaszéknél végződő szákvonal-nak Bajúg kiépítése s illetőleg a Dunán át a létesítendő szá-balkönyvi vonallal kapcsolatba hozatala szintén végleges-sen el van határozva.* Ez különben a duna-drávai vasut államo-sításának csak szükségszerű következménye.

E híreket kétségkívül osztatlan örömmel fogadja mindenki, a kinek városunk fölledele szíven fekszik. De — sajnos — megütődéssel fogadták Budapest kereske-dő körei s a sajtó egy része, melyek a tervezett új össze-köttetés által a főváros gabnakereskedelmének s nagyhi-rű malomiparának forgalmát látják veszélyeztetve. Az or-szág fővárosának érdekei mindenestre szem előtt tartan-dók, de nem kell túlozni őket, oly értelmet adva nekik, mintha a fővárosnak szüksége volna az ország kereske-delmi és közlekedési forgalmának monopoliumára. Buda-pest gabna-piacza és malom ipara a tervezett összeköté-tés által nem fog vesztetni semmit, mert rendelkezik nagy töké, megszilárdított kereskedelmi összeköttetések, köz-tárházak, közlekedési kapcsolatok, stb. szóval mindama tényezők felett, melyek kereskedés és ipar fentartására és élénkítésére alkalmasak. Ha veszt valamit, ez a vesz-tés legfőlebb a tranzit-forgalmat éri, s az kiválólag a vasut-társulatok s legnagyobb mértékben a déli vasut számlájára esik.

Ezzel a veszteséggel szemben áll az a nyereség, melyet egy nagy gabnatermelő vidéknek jelentékeny fogyasztó területekkel közvetlen összeköttetésbe hozatala nyújt. Az Alföldi vasut mentén fekvő termékeny lapály, a Tisza

Maga a palatinus jön el Budáról? No emberek, még ez se történt! S ha igazán eljön, az ő kevékért jön. Hártráb az agarakalt Bodony, Gály, Kis Kér és Zobola! Most már ok vannak felül! Mert ha a nádor eljön, tán meg doná-cziókat és új czimereket is osztogat majd a pribolyi ne-mesek között!

S ez egyszer csakugyan igaz lett az aranyos ígérlet. József nádor utra kelt s megállott Bodonyban is, a szép Baros Anna kastélyába szállván. Nem is mehetett volna jobb helye, ha ad valamit a szép asszony föztjére, s ki ne adna arra?

A szép özvegy nagyra volt vele, hogy egy egész na-pot tölt nála a nádor. Pedig nem volt nehéz így kicsinálni. Hiszen a vármegye urai állították össze a nádor utazási programját s azok dehogyan hagyták volna ki a bodonyi kastély asszonyát, mikor mindnyájan neki udva-roltak.

Nagy volt a pompa és fény, bandérium, mozsárdur-rozás, mint ez már szokás minálunk; a szép asszony, nemzetes és nagyságos Baros Anna, künn az udvaron fogadta mélyen meghajolva a fenséges urat. Fehér ruhát viselt, arannyal himzetet, meggyiszin bárszony mentét, tündöklő főkötőt. Bizony odahaza se lát annál szebbet a palatinus!

De hát ez mind nem tartozik reánk; a főbenjáró dolog az, hogy a viczispán és a többi megyei urak (hordta volna el őket onnan a köszvény) mindig ott ólálkodtak a fenség körül s mindenben kapacitáltak. Lón tehát, hogy a pribolyi deputációt, mely az országotat sürgette, ke-gyesen fogadta ugyan, de megtagadta a kérésüket.

— Lehetséges dolgot kívántok fiaim, — mondá a bevégzett ékes dikció után, melyet tisztelendő Cselkő János tartott. A vármegyeinek niucs erre pénze. Én nem tehetek semmit.

Ekkor előlépett a nagy Mácsik:

— De hiszen megígérte fenséged az asszonyoknak. A nádor zavarba jött, de nem tett rá kellemetlen benyomást a merész föllépés. Csak hátrált egy lé-pést.

— Az ut dolgában semmit sem tehetek, — a vár-megyének nincsen pénze, — talán valami egyebet kérhet-nének tőlem szegény emberek?

A pribolyiak összenéztek; tisztelendő Cselkő Já-nos uram egyet köhintett s e közben cszébe jutott, mit kell kérnie.

— Ha meg lehetne tenni fenséged, hogy Esztergom városa négy napi járó föld legyen Pribolytól.

— Hiszen annyi sincs, — mondá a nádor mosolyog-va a különös kérésben. Am legyen tehát...

Az alispán elkezdte erre magyarázni: A dolog tu-

és Duna közének alsó fele, az eddigi sok közvetítő mell zésével juttathatja el ezután gabonáját Fiumébe vagy az Arlberg tunelen át a Svájcba. S hogy ez így legyen, ez nem parciális érdek, hanem úgyszólván a magyar gabo-na versenyképességének érdeke. A termelők, ha nem jut is az ő zsebükbe az, a mit eddig a sokszoros közvetítés s a nagyobb viteldij fölemésztt, mégis nyerne, mert olcsóbb áráikkal a konkurrenzia sikerét maguknak biztosít-hatják s állandó vevőkre tehetnek szert. Örülünk kell, hogy e nagy országos érdekek városunk érdeke szorosán összeesik, s hogy egyfelől kunyorálás, másfelől szorult hely-zetünknek politikai czélokra való felhasználása nélkül városunk ismét az lehet, a mi volt: a gabona-kereskedés-nek egyik legjelentékenyebb empóriuma.

Hol az autonomia?

(A megyei tisztújításhoz.)

Egy furcsa hírről kapunk értesítést, melyet egyszer-rűen nem értünk. Bácsmegeének e hó 20-án Zomborban tartott tisztújításakor a segéd-szolgabírókat nem a megye-bizottsági tagok választották, hanem a *főispán kinevezte*. Ez a dolog, ismétljük, előttünk teljesen érthetetlen, a minthogy másra sehol a most folyó megyei választá-soknál nem is találunk természetesen annál kevésbbé emléksztünk, hogy valahol valamikor a régebb restaurá-czióknál ilyen eset történt volna. Ez világos, nyilvánvaló megsértése a megye választási jogának, s ószintén csodál-juk, hogy Bácsmege törvényhatósági biz. tagjai közt nem akad, a ki ez ellen a helytelen, törvénytelen eljárás ellen tiltakozzék. — Az a famózus kézirat, melyben Bács-mege főispánja, olyan hangon, a minőn a király szokott beszélni a hivatalos lap ciceró-betűs közleményeiben, ki-nevez és áthelyez oly tisztviselőket, a kiknek megválasz-tása a megye közönségét illeti, így hangzik:

Ribiczei Belának szolgabíróvá történt megválasz-tása által megüriült segéd-szolgabírói állásra, a tisztele-tbeli szolgabírói czimnek meghagyása és a *bajai* szolgabi-rósághoz leendő beosztása mellett, saját kérelmére, *Scul-tély László*, eddigi főispáni titkárt és tiszteletbeli szolgabi-rót; helyébe *főispáni titkárrá* a tiszteletbeli aljegyzőt cí-m adományozása mellett *Cseszák Mihály*, eddigi köz-igazgatási gyakornokot és tiszteletbeli segéd-szolgabíró-t; továbbá Putnik Rezsőnek megyei alszámvevővé történt megválasztása által az árvászéki számvivőségéül megü-riült irnoki állomásra, a tiszteletbeli alszámvevői cím egy-idejűleg adományozása mellett, *Nagy József* volt báci szolgabíró kinevezem. — *Kósa János* tiszteletbeli szolga-bíró és szántovai segéd-szolgabírói állásra, a tisztele-tbeli szolgabírói és apatini segéd-szolgabírói a *kulai*, *Mezey Imre* titeli segéd-szolgabírói a *palánkat*, *Müller Béla* palánkat segéd-szolgabírói a *hódsághi*, *Lánczkor Antal* báci segéd-szolgabírói a *apatini*, *Késmárky Gyula* kulai se-géd-szolgabírói a *titeli* szolgabírosághoz; továbbá Albrecht Kálmán szántovai szolgabírói irnokot a bajai, Paul László báci szolgabírói irnokot a kulai, Jéger Antal kulai szol-gabírói irnokot a hódsághi szolgabírosághoz, mindnyáju-kat hasonló minőségben áthelyezem. — *Sándor Béla*, fő-ispán.

A főispánnak kétségtelenül van kinevezési joga a megye állandó kezelő személyzetének tagjait illetőleg, a minők az ígatók, kiadók, irratárosok, irnokok, stb. De a

lajdonképen úgy áll, tisztelendő Cselkő János uram csak adminisztrátor a helységben, az igazi pap valami rosaz fát tett a tűzre, minél fogva megidéztek a szent szék elé s ott el fogják mozdítani — ha majd oda ér. Csakhogy oda nem ér, mert már két esztendő óta utazik Esztergom felé, az állomásokról különféle leveleket küldözgetvén Eszter-gomba, hogy betegem fekszik de már utban van, hogy ez vagy az az akadály merült fel — s azalatt persze min-dig ő házza a parokhia jövedelmét míg tisztelendő Cselkő János uram nyomorog a hívek között.

Szerencsére a nádor nem hallgatott oda, mert Má-csik uram, kit dühbe hozott, hogy a pap a saját zsákját tömi, pedig a községre illenék gondolnia, ingerült en rá-nította el a szent férfit, mit észrevett a nádor s nyájasan kérdé Mácsiktól: „Hát még mit kívántok tőlem, édes fia-m?” Nyilván tetszett neki a pribolyiak naivsága.

— Az a kérésünk nagyon, instálom... — Adjátok elő gyermekeim s ha lehetséges, meg fog történni.

Mácsik György jámbor arcot vágott s egész a vál-lapoczkái közé buzta fejét.

— Fenéges palatinus uram! Kegyeskejk elrendel-ni, hogy Barosné nagyasszonyom ezental Pribolyon tar-tozzék lakni.

— Nem értelek, ismételd meg egyszer, — nógatá a jó nádor szelid kisé rekedt hangján.

— A nagyasszonyom van egy jócska kastélya Priboly-on; azt kívánjuk, fenséges uram, hogy atban kelljen laknia.

József most sem látszott fölfogni a dolgot, azt hitte hogy a szülő rosszul fejezi ki magát latinul, s apró két szeméit a szép háziasszonyra függeszté, mintha attól várná, hogy magyarázza meg neki németül.

Annak pedig ott a magyarázat az arczán; egy tün-döklő mosoly volt az egész arcz. Jól esett neki a kívánság. Ő értette, de el nem mondhatta.

— Nehogy miattam keljen fenségednek megta-gadni valamit, — mondá kedvesen meghajolva, — ám le-gyen meg, átmegegyek lakni Pribolyra.

A pribolyiaknak pedig nem is kellett több. A szép Ba-rosné hozzájuk hurczkoldott s meg akkor nyáron s nem kell megijedni, a gyp az udvarát hogy fölverte volna — rá néhány hétre nyomban építeni kezdték a töltést, pe-dig senki sem kérte, senki sem járt utána.

A tekintetes alispán ur maga hozakodott elő vele az őszi gyűléseken, hogy ez az ut most a legfontosabb köz-érdek, — no meg éppen van egy kis fölösleges pénze most a megyének.

... Bizony azt az utat két szép fekete szem édes nézése csinálta.

segédzolgabírók nem tartoznak ebbe a kategóriába. Azok nem hivatalnokok, azok tisztviselők, a kik úgyszólván bizalmi állást töltenek be. Helyzetük és működési körük körülbelül ugyanaz, mint régebben volt az esküdtéké, a kik hogy választás útján jutnak tisztvisélőkhöz, soha senki nem vonta kétségbe. A segédzolgabírókat illetőleg is csupán Bács megyének jutott a fölfedezés dícsősége, hogy a megyei közigazgatás eme jelentékeny intézkedési körrel felruházott organumait a főispán ur szeszélye és hajlama nevezheti ki s rendelheti ide vagy oda. Tudunkkal, nincs egyetlen megyei törvényhatóság sem az országban, a hol ennek az esetnek párja történt volna.

A „Bácska“ ez lapban egy úr védelmébe veszi a főispán ur eljárását, hivatkozva a „mivelt nyugatra“, a hol a kinevezési rendszer divik, a mely felé nálunk is erősen gravitál a közvélemény. A szerencsétlen eljárásnak méltó védelme. Nem az a kérdés, mi divik a „mivelt nyugaton“, hanem hogy mint állanak a dolgok nálunk. Semléletek, akárminők is, nem igazíthatnak el ilyes kérdésekben, hanem csak a pozitív törvény és törvényes gyakorlat. Ha bármily elterjedt théoria valamely tett igazolásul szolgálhat a tétel szemben, akkor a legvalószínűbb komunistáknak is, nem igazíthatnak el ilyes kérdésekben, hanem csak a pozitív törvény és törvényes gyakorlat. Ha bármily elterjedt théoria valamely tett igazolásul szolgálhat a tétel szemben, akkor a legvalószínűbb komunistáknak is, nem igazíthatnak el ilyes kérdésekben, hanem csak a pozitív törvény és törvényes gyakorlat. Ha bármily elterjedt théoria valamely tett igazolásul szolgálhat a tétel szemben, akkor a legvalószínűbb komunistáknak is, nem igazíthatnak el ilyes kérdésekben, hanem csak a pozitív törvény és törvényes gyakorlat.

A megyei tisztújításról lévén szó, egy füst alatt megemlítjük, hogy ugyanaz alkalommal megválasztottak a különböző bizottságok is, még pedig a következőképen:

A központi választmányba: Dr. Alföldy Gedeon, Aman József, Auer Ferencz, Bertolino Sándor, Dr. Bernhelm Samu, Czirfusz Ferencz, Eigl József, Eremitz Bogolyub, Ertl János, Freund Ferencz, Harlikovits Károly, Jancsó Ölon, Karácson Gyula, Kulnesich Agoston, Korbay Károly, Krahl Adolf, Mihályi János, Dr. Molnár István Lajos, Mezey Károly, Manojlovits Lázár, Dr. Offenheimer Vilmos, Pál Antal, Popovits Sándor, Pletikoszits Sándor, Ribovitz András, Rauschenberger János, Raits Miklós, Dr. Rátai József, Szemző Mátyas, Sándor István, Schneberger János, Szalik József, Szászi János, ifj. Szalay Károly, ifj. Trischler Ferencz, Vagner Ferencz, Vujevich Zsák, Zányi József, Zákó Péter és Zsigmond Gyula.

A központi bizottságba: Dr. Alföldy Gedeon, Bodnár Imre, Debelyácsky Izidor, Széchényi Jenő, Schuller József.

A gazdasági választmányba: Dr. Alföldy Gedeon, Gräber Miklós, Körmeny Gyula, Nagy Mihály, Széchényi Jenő, Szemző Gyula, Szemző István, Ertl János, Eigl József, Szászi János, Czirfusz Ferencz, Pletikoszits Sándor, Ziti Robert, Papik Miksa, Kesselbauer Károly, Mezey Károly, Racz György, Leibach Péter, Debelácsky Izidor, Kelemen János, Krahl Adolf.

A közpénzügyi bizottságba: Vojnics Dávid, dr. Rátai József, a járásorvosok, dr. Kertész Nándor, dr. Révay János, dr. Kuthy Lajos, Molnár József Mokry Dezső, Széchényi Jenő, Tripolszky Gyula, Korácsi Kálmán, Kohut Henrik, Szalay Tivadár, Tóth Miklós, Ferencz József, Weny Márton, dr. Bernheim Samu, dr. Gutwein Lajos, Harlikovits Károly, Heintz Nándor, Hipp Ferencz, Karmán József, Kostyik János, Szemző István, dr. Offenheimer Vilmos, Király Imre, Szigethy József.

Azt igazoló választmányba: Elnök Schmausz Endre, Czirtusz Ferencz, dr. Alföldy Gedeon, Ertl János, id. Tripolszky Gyula, Szalay Károly ifj. Pletikoszits Sándor, dr. Offenheimer Vilmos, Freund Ferencz.

Fölvívás előfizetésre.

Ez évben lapunkból ez az utolsó szám s azzal az első évfolyamot befejezzük. A t. olvasó közönség kellekleg tájékozódhatott, hogy mi lapunk célja, iránya, s minő és mely journalistikai eszközök azok, melyeket felhasználtunk. A jövő évben is maradunk a régiék. Hangzatos ígéretek nélkül fordulunk a közönséghez, melynek támogatását oly rövid idő alatt volt szerencsénk megnyerni, kérve az újévre is szives érdeklődését.

Lapunk előfizetési árai:

Egész évre 8 frt
Fél évre 4 „
Negyed évre 2 „

Előfizetési pénzek Bajára, a „Bajai Figyelő“ kiadóhivatalának címére küldendők.

Hírek.

— Az ünnepekre megjött várva várt vendégünk: a hó. Nem nagyon sok, de elég arra, hogy a karácsony fehér legyen s most már fekete húsvétot remélhessünk. Egy szóval: utcának, mezőnek megvan az a télies színezete, mely kétszeresen becsesekké teszi a kályha melletti örömlőket. A kis Jézuska tehát kellő hangulatot talált, hogy szótoszhassa a szeretet ajándékait. Most már a komor Sylvester jön, a vén sirásó, eltemetni az ő esztendőt. Kevesen vannak, a kik megsiratják. Nem sok jóval volt hozzánk; minek búsulnánk utána. A régi meghalt, éljen az új. Az az édes szép új esztendő, mely mindenkit annyi kedves reménnyel biztat. Adja isten, hogy minél több remény teljesüljön, s ne legyen hiába, hogy ma annyi millió meg millió ember kíván egymásnak boldog új esztendőt.

— **Tüntetés a polgári házasság ellen.** Tatabázáról, Bács megye e jelentékeny magyar községéből, írják nekünk: „A főrendiház e hó 11-ki szavazását községünk lakossága is a legnagyobb örömmel vette tudomásul. Szóba került, hogy elismerésünknek és hálánknak látható kifejezést kellenene adni. A terv csakhamar megvalósult, mert a polgári olvasó-egylet, mely községünknek úgyszólván összes intelligens és vagyonos elemei magában foglalja, e hó 16-án tartott közgyűlésében egyhangulag elhatározta, hogy a főrendiházhoz hálás feliratot intéz. A felirat már elkészült s a felsőház elnökségéhez el is küldetett.“ Közöljük e sorokat minden kommentár nélkül, egyszerűen azt jegyezve meg, hogy környékünk kath. lakossága közt általában ugyanaz a hangulat uralkodik, mely Tatabázán demonstratív kifejezést nyert.

— **Szomorú napok** következnek mitől fogva városunkra. A mai napon a dunai gőzhajós társaság a személy-forgalmat is beszünteti s mi végkép el leszünk zárva a világtól. A legközelebbi vasút-állomás 6—7 mérföldnyire van s oda is olyan úton lehet jutni, a mely a szó szoros értelmében „alföldi.“ Zökögőről locsogóba jut a szekér, s jó szerencse ha egy kerék-töréssel vagy egyéb ilyen apró szerencsétlenséggel tudunk célhoz vergődni. A postának eddig is három nap kellett, míg a fővárosból a leveleket hozzánk juttatta; ezentúl teljesen bizonytalan, hogy mikor érkezik vagy hogy egyáltalán érkezik-e. Csoda-e aztán, ha városunk, mely évenként három-négy hónapig így el van temetve, nagyon is elmarad a világtól.

— **A Nemzeti Casinó** ez idei közgyűlését újév napján d. u. 3 órakor tartja meg.

— **Az almási takarékpénztárnál** tudvalevőleg több rendetlenség fordult elő, melyek a részvényeseket arra indították, hogy Rosenbergs Adolf igazgató ellen fenytő eljárást szorgalmazzanak. A szabadki kir. törvényszék vád alá helyező határozatot hozott s ezt — mint értesülünk, — a napokban a kir. ítélő-tábla is megerősítette. A két egyhangzó határozat ellen tovább fellebbezni nem lehet, s e szerint már most a végtárgyalás napja fog kitűzteni.

— **A tatabázi „Polgári Olvasóegylet“**, mely alapszabályai szerint csak egy évre alakulhat, a folyó hó 16-diki köz- és alakuló gyűlésén az 1884. évre újulag megalakult.

— **Lapunk mai száma** egy nappal megkésve jelenik meg egy egy oly szerencsétlenség miatt, melyet elhárítani nem volt módunkban. A gépeknek is vannak szeszélyei, s nyomtató gépünk egy ilyen szeszélyes órában az egyik formát (lapunk két oldalát tevő szedést) összedobta. Ezt tehát újra kellett szedni, s innen a késedelem, melyért olvasóinktól ezennel bocsánatot kérünk.

— **Uj keresztények.** A közelmúlt napokban — mint bajnai levelezünk írja — dr. Sor Ferencz csantavéri orvos egész családjával áttért a zsidó vallásból a róm. kath. hitre. A keresztelést Széchényi Jenő cím. kanonok, nemes militári plébános végezte. Keresztanya Vojnics Dávid ó-moroviczai földbirtokos volt, tanu Babics József bajnai orvos.

— **Ritka torzszülött.** Alföldi Lajos sükösi kör-orvos egy kiváló érdekességu és igen ritka torzszülöttet küldött Scheuthauer Gusztáv tanárnak az egyetemi kör-bonozati intézet igazgatójának. A torzszülött többrendbeli fejlődéstani rendellenességei közül legérdekesebb az, hogy a gerincoszlop alsó fele a 4-ik hátsógyógytól kezdve egész vastagságában ketté vált és az így létrejött hasadékon keresztül a vékony belek maguk előtt tolva a hashártyát, kinyomultak s az ágyék tájékán kiemelkedő daganatot képeznek. A gyermek természetesen halva született és borszeszben praeparálva küldetett fel az intézetnek.

— **Bunyevác könyveket** küldözgetnek egy idő óta a bács megyei bunyevác községekbe, egy-egy helyre egész mázsa-számmal. A küldő Antunovics kalocsai kanonok ur, a kinek, úgy látszik, az az ambíciója, hogy bunyevác nemzetiségi mozgalmat teremtsen. Ezek a mostani ingyen könyvek — legalább a mennyire mi megtudtuk, — csupa szent historikák ugyan s így a büntető-törvénnyel nem jönnek összeütkezésbe; de hogy a magyarosodás terjedésének gátjával s a nemzetiségi öntudat fentartására szolgálnak, az is bizonyos.

— **Fizetés-megszüntetés.** A budapesti hitelezők védegylete közölte, hogy a Bleyer és Rzuter cég Baján fizetéseit beszüntette.

— **Szabadkán** a minap volt a törvényhatósági bizottság tagjainak választása. Az eredmény igen sajnós, mert a Mamuzsics-Antunovics-féle bunyevác nemzetiségi pártnak sikerült jelöltjeit 4/5 részben keresztül vinni. Most már csak a virilistákon áll, hogy a Bácska nagy metropoliszának gyűléstermében fenntartsák a magyarságot és a haladást.

— **Kitüntetett főispán.** Ö felsége a király Sándor Bélának, Bács-Bodrog megye és Zombor szab. kir. város főispánjának, a közügyek terén szerzett kiváló érdemei elismerésül, a Lipót-rend lovagkeresztjét díjmentesen adományozta.

— **Karácsonyfa Sıklóson** E hó 24-én a „Vereskereszt-egylet“ fiókja a szegény gyermekek számára közös karácsonfát állított fel a városház kis termében. Az ünnepet szokott ügyességével Kossa Dezső ügyvéd nyitotta meg. Egészén és részben felruházott 38 szegény gyermek. Ezek közül r. k. 19, helv. hitv. 11, gör. kel. 6, m. v. 2. Ha tekintetbe vesszük, hogy a helybeli közönség nagyobbbrészt meglehetősen hidegen viseli magát az egylet iránt: csak köszönetünket és elismerésünket fejezhetjük ki különösen az alelnök és választmány, valamint a többi tagok iránt is, kiknek fáradszatos buzgalma és áldozatkészségük tette boldoggá e szegény gyermek-sereget. Egy ily egylet, a mely eddig minden működésével csak oda hatott, hogy a nyomort lehetőleg enyhítse, valóban nagyobb pártfogolást érdemelne mint a minöben tényleg részesül. Találja a nemes egylet jutalmát az igazi jótékonyosság öntudatában!

Üzleti tudositás.

Baja, 1883. decz. hó 23.

Árak métermázsánként:

Buza	9—9.05
Kétszeres	7.30—7.50
Rozs	7.10—7.20
Árpa	6.75 —
Zab	6—6.15
Kukuricza	6.30—6.35
Köles	6—6.10
Bab	8.50—8.80

Szerkesztői izenet.

M. A mostani kevésbé sikerült; legfőbb hibája; hogy nem gyöz meg a hang igazságával. Kétségtelenül van egy pár csinos sora, de ez nem pótolja azt a nagy hibáját, hogy elvégződik a nékül, hogy valami befejezett gondolatot vagy csak pontot is nyújtana. Küldjön többet; öben teltséget látunk, s szivesen járulnánk hozzá tanácsal is, testel is hogy ez a tehetségérvényesüljön.

K. K. B.-en. Rendes munkatársaink, legismertebb nevű költők, bőven ellátnak bennünket versekkel, úgy hogy ösmeretlen kezdők küldeményeire csak legritkább esetben reflektálunk. Ezért nem közöljük az ön külfönb. elég csinos versét sem. Azonban igen lekötelezünk. ha időnként a helyi eseményekről sziveskednek tudósítani.

Laptulajdonos: Olay Lajos. Felelős szerkesztő: Inczédi László.

HIRDETÉSEK.

407. szám. v. 1883.

ÁRVERÉSI HIRDETMÉNY.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közölni teszi, hogy a bajai kir. 8869. számú végzése által Olay Lajos bajai lakos végrehajtató javára Heinrich Ferencz csataljai lakos ellen 143 frt 39 kr. tőke, ennek 1883. év május hó 1-ső napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 37 frt 10 kr. perköltés követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 441 frtra becsült lábas jószág, gabona nemű és 23 akó borból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladtnak.

Mely árverésnek a 9948/1883. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen vagyis Csatalja községhezán leendő eszközzésére 1884-ik évi január hó 7-ik napjának délelőtt 10 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőknek becsáron alul is eladtni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Baján, 1883. évi december 21.

Csernyus Zsigmond, kir. bir. végrehajtó.

HIRDETMÉNY.

Baja város területén lakó mindazok, kik borral, nyers vagy füstölt hussal, cukorral, cukorkákkal és sörrel kereskedést űznek, nemkülönben a magánzók is, kiknek a fentnevezett adónemek alá tartozó tárgyaik vannak, legyen az adózott vagy adózatlan, tisztelettel felkértem, hogy azokat akár szóval, akár írásban, legkésőbb az 1884. évi január hó 3-ig Atanaczkovics Lázár úrnál lévő irodában annál is inkább bejelentésük, minthogy ellenesetben az ily bejelentetlenül talált tárgyak mint adózatlan és jelentetlenné tekintetni és mint ilyen a törvény szigorával büntettetni fognak.

Baján, 1883. december hóban.

A bajai bor-, hus-, cukor és sörfogyasztási adó-bérlőség.

**A MOHAI
ÁGNES
FORRÁS**

hazánk egyik legszénasavdusabb
SAVANYUVÍZE

kitűnő szolgáltató, tesz főleg az emésztési zavaroknál
s a gyomorban az idegrendszer bántalmán alapuló
bajokban. Alakban a víz mind azon köröknél kiváló
figyelmet érdemel, melyekben a szervi élet támogatása
és az idegrendszer működésének fölfokozása kívánatos.
Borral használva kiterjedt kedveltségnek örvend.
1883. évben 1 millió palack szállított el.

Fris töltésben
mindenkör kapható

Edeskuty L.
m. kir. udv.
savanyvíz-szállítója Budapesten.

Ugyszint minden gyógyszerárban, fűszerkereskedés-
ben és vendéglőkben.

RAKTÁR BAJÁN: Michitsch István, Klenantz
és Babócs, Drescher Gy. Spitzer Ignác uraknál.

HIRDETMÉNY.

Alulírottak van szerencsém a n. é. közönséggel tudatni,
hogy Gebhardt Gusztáv teke asztal üzletét átvettem. Mi-
után a tekeasztalkészítés terén előzőleg teljes jártasságot szereztem,
bátorkodom magamat minden e szakmába vágó munkára u. m.

TEKEASZTALOK KÉSZÍTÉSÉRE,

javításokra, stb. ajánlani. Igyekezni fogok, hogy árain jutányossága
s szolgálataim pontossága által t. megrendelőim meglegedését ki-
érdemeljem.

Mindennemű butor- és épületfamunkát ezentúl is
elvállalok.

Magamat továbbra is a n. é. közönség becses pártfogásába
ajánlva maradok

mély tisztelettel:

TELEGDI SÁNDOR,

butor-, épület- és teke asztalos, főteze, Beyer Adolf úr házában.

Hirdetmény.

A halász-utcában, 416. sz.
alatt fekvő

l a k h á z

szabadkézből eladó, esetleg 1884.

évi ápril hó 1-től bérbe kiadó.

Bővebb értesítést ad a tu-
lajdonos

Lerner Antal.

HIRDETMÉNY.

Alulírottak van szerencsése a
n. é. közönséggel ezennel tudatni,
miszerint Br. Eötvös utca 695.
sz. alatti saját lakházam és Sár-
kány Lázár gyógyszerész úr háza
közt levő, eddig Schön Jakab tu-
lajdonát jelenleg pedig tulajdono-
mat képező házat vagy egészben,
vagy részletben 1884-dik évi Szt-
György naptól fogva bérbe adni
szándékozom.

Scherer Antal.

Eladó föld.

A kiscsávolyi új temető mel-
lett, 3528. telekkönyvi sz. alatt
fekvő 5 holdnyi jó minő-
ségű szántóföld, — vetéssel
együtt — szabadkézből eladó.

Bővebb értesítést ad a tu-
lajdonos

Agárdy József.

STREINTZ és ESCHENLOHR

könyvnyomdatulajdonosok

ajánlják

helyben a Bódog-téren (Michitsch István úr házában) fennálló korszerűen berendezett

KÖNYVNYOMDÁJUKAT

mindennemű művek, hírlapok, röpiratok, falragaszok, továbbá legújabb diszítéssel kiállított meghívók, számlák,
étlapok, gyász- és halotti jelentések, legújabb divatú névjegyek, végre hatóságok, ügyvédek stb. részére szük-
séges bárminemű nyomtatványok pontos, hibátlan és a legjutányosabb árak mellett elkészítésére.

Vidéki megrendelések pontosan és a leggyorsabban teljesítetnek.

A n. é. közönségnek az eddig irányunkban tanúsított becses bizalmaért hálás köszönetet mondva,
kérjük, miszerint azzal bennünket továbbra is megajándékozni kegyeskedjék.

Baján, 1883. december hóban.

Kiváló tisztelettel

Streintz és Eschenlohr,

könyvnyomdatulajdonosok.